

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο Ίουδαίος Πατριάρχης και ο άρχιεπίσκοπος Ίουδάς. Πώς εμπολιώρηθη από τον Άθηνάϊκο λαό. Η άντισημητική μαγία. Τά έπακκυλεύα. Ο Σαββατικός κατάλογος. Ένας Άγγλος πρεσβευτής που ζητεί προφάσεις. Ο μισέλλην Φίνλαιού και τó σικόπεδό του. Δικαιωνώσεις και εξευτελισμοί. Ο άποκλεισμός του 1849. Τó τέλος μιάς έθνικής περιπέτειας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε την Ξεστορία των διαδοματισθέντων κατά τó ιουδαίο Πάσχα του 1847, στας Άθηνas.

Λίγο πιο πέρα από τó ναύ των Ταξιαρχών, προς τó τέμα της σημερινής οδού Σαροφ, βρισκότανε τó σπίτι του Ίουδαίου Λαβίδ Βοναφάτου Πατριάρχου. Παράδοξος άνθρωπος ó Ίουδαίος αυτός. Έγεννήθη στό Γιβραλτάρο, ένομιότσο Πορτογάλος. Ήταν πρόξενος τής Πορτογαλίας στας Άθηνas και βοήθησε Ξαφια ύπάρχους τής Άγγλιας. Για τήν οικονομική του κατάσταση και έν γινει για τó σκοπεμένο του ή πληροφορίες είνε αντίθετες. Η δού αντιπολιτευόμενες εφημερίδες τής έποχής ένεινης, ή «Άθηνas και ή «Έλλας», τόν πα ουστάνον εκλόσιον, εισηγούν και ενόπολητον γένοντα. Τα κυβερνητικά όμως φύλλα τόν Ίωραφάσιον τρυφώοντι, κατανομιαιμένο και συντηρούνον από τήν ελευθεροσύνη τής Δουκίσσης τής Πλαζεντίας.

Όσοδύποτε, τó βέβαιον είνε ότι ενώ τά πλήθη, συγκεντρωμένα στην πλατεία του Θησείου, ξεροίμεναν ν' απολαύσουν τó παλιό έθιμο τής προσλήσεως του άρχιεπίσκοπου Ίουδα, Ξαφια παρουσιάστηκαν χοροψάλτες με τήν έντολή να έκποδίσουν τήν λιτανεία. Ο κόμοος ξεροίμενος, Φοινές ακούστικησαν έναντίον των Έβραίων και τó φανταίο πλήθος, με τή βεβαιότητα, ότι ó Πατριάρχης είχε προαλείσει τήν απαγόρευση, έδάδισε προς τó σπίτι του με τήν άπόφαση να... κάρη αυτών! Μόλις ó Πατριάρχης και ή οικογένειά του άκουσαν τó θόρυβο και τούς αλάλητους, κατέφυγαν έντρομοι στη σοφίτα και τρυφώσαν σε μένος χοροψάλτες, όπου διά ήταν διακόμο να τούς βρούν. Ο λαός, αρνητισμένος όπως ήταν, ξεσάσισε τότε στα έπιπλα και στα σκευά του Έβραίου και τά έκανε κροκολετωώς θάλασσα.

Η «Έλλας» γράφει σχετικώς: «Ο όχλος έτραπή είχε διαπραγήν τόν έπιπλων και κοσμημάτων του Έβραίου», και προσέθετε τήν πληροφορία, ότι μωδ' με τούς έπιδρομείς ήταν και ó γυνός ένοχογού, αλλά μάλλον τούται να πιστέψουμε, ότι ή πληροφορία αυτή άφειλεται σε ύπερβολή αντιπολιτευτικής μαρίας.

Σέ λίγη ώρα έφτασε επί τόποι ισχυρά στρατιωτική δύναμις, ή όποια έμφοσάθησε να οσση τούλάτιστον ότι άπέμινε και να ξεοσάληση τή ζωή τής Πατριαρικής οικογενείας. Από τήν περιουσία του Ίουδαίου δέν έσοόετο τίποτε. Ο στρατός έβλεπε στη μέση των Πατριάρχη και τήν οικογένειά του και τούς άδύγησε στη: Άστυνομία για να τούς προστατέσση, ενώ ó όχλος έφώναζε: — «Θάνατος στους αντίπαλους!» και ζητούσε να σποτίσση τόν Πατριάρχη, γιατί έλεγε διαδοθεί ότι τή Μαγιά Πατριαρική έστασίσεσαν έναν κόκορα, για να έμπαλξη τή Σταύρωση του Χριστού! Και έτσι, ενώ ó στρατός έπροσπατέσε τόν Πατριάρχη, τó πλήθος ξεσούθη, προς τά Έβραία, όπου έλαθοόλορες τά γύρω του ναού Χριστοκαοιδή Ίουδαία σπία, με άντισημητική μαγία.

Άλίστεμον κατανατά τί έστοίχισε στην Έλλάδα ή ά γιοήτης αυτή. Ο τότε πρεσβευτής τής Άγγλιας Λάιους (ó όποιος

μισούσε τόν προδικτυγό Ιω. Κούλιτση για τή φιλογαλλική του πολιτική), άπαξε τήν ένκαμία να έκδικηθή όλοκληρη τήν Έλλάδα έναντίον τής όποιας έστρέφετο ή πολιτική του Πόλεμιατρον, του τότε προδικτυγού τής Άγγλιας.

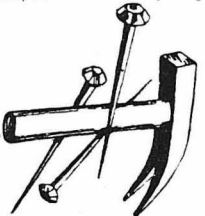
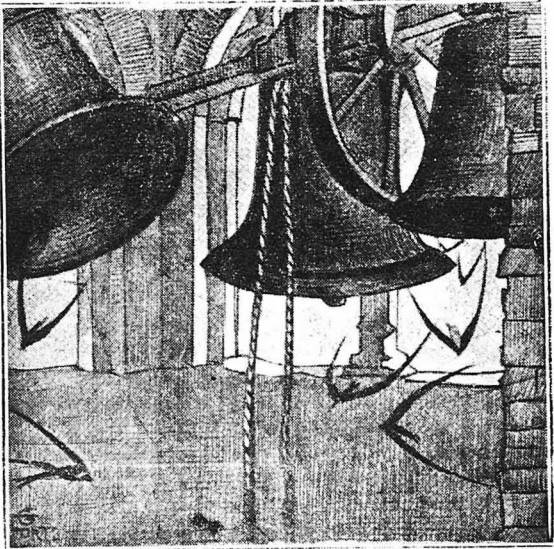
Ο Πατριάρχης κατέφυγε στον Λάιους ζητώντας άποζημίωση. Υπέβαλε κατά ουστάνον του πρεσβευτού—μακροσκελή κατάλογο, από πέντε μεγάλες σελίδες, απαριθμώντας πολύτιμα ύφραματα, κοσμήματα, εικόνες κ.λ.λ., πράγματα φανταστικά, τά όποια του κατέστρεψαν οι έπιδρομείς. Τó κροββάτι του, από τά πιο φτωγά, αξίας τότε 15 δραχμών, τó έπιούλορησε στον κατάλογο για 150 Άγγλικές λίρες!

Ένα γύριζο μαγαλά, αξίας 2 δραχμών, στον Έβραίο κατάλογο εσημασίθη για 120 δραχμές, και ότσο καθέξης. Άκούη και το... Δογείο τής νίκης κατέγραψε ó Έβραίος, ζητώντας μια Άγγλική λίρα γι' αυτό! Τέλος, ó Πατριάρχης ισχυρίζετο ότι, έντος των πολυτελειστάτων έπιπλων του, κατεστράφησαν και διάφραρα σπουδαιότατα έγγραφα, άφωρώντα τήν Βουλήν τής Ίσπανίας— και ζητούσε άποζημίωση 886.736 δραχμές και 70 λεπτά τής έποχής ένεινης! (Άλλ. σαν να λέμε σήμερα 26 εκατομμύρια!).

Η Έλληνική Κυβέρνησις, που έδύθη τή διαμιαστρία, άπήνησε ότι ό άδικημένος μισούσε να καταβήγη στα Έλληνικά διαστήματα. Τότε όμως ó Άγγλος πρεσβευτής συνέδωσε τó ζήτημα του Πατριάρχου με άλλα ζητήματα έκκερη με ταξ' Έλλάδος και Άγγλιας, άπήνθησε μια σειρά δικαιώσεων κατά τής Έλληνικής Κυβερνήσεως και ύπέβαλε σε ξεευτελισμούς τόν Βασιλέα και τó Έθνος. Μια από τής δικαιώσεως αυτές έλεγε ότι, κατά τήν φορτή των Άγίων Πάντων, στα 1847, στας Πάτρος, κάποιος Δημήτριος Πάνου, που ύφωσε Άγγλική σημαία στην ταβέρνα του, ξεξολοκιστήθη από τούς άστονομικούς και ότι ή Άγγλική διακοίνωση άνέμερος ότι δύο Έπανισιοί (δηλ. Άγγλοι έπύχοι), οι Ζαζουθνώ Ίουάνης και Αντόνιος Κεφαλληνόι, εκαιολομήσαν στον Πύργο τής Πελίας. Άλλη, ότι ó Σκότος Γεωργιος Φίνλαιού ό μισέλλην άντανομιστής των «Καίρων» του Λονδίνου, κάποιος Άθηνού, δέν έλαβε τήν άποζημίωση του, 45 χιλιάδες δραχμές, που ζητούσε ως αντίτιμον οικόπεδου του σημερινηθέντος στη χάραξί του Άνακτορικου Κήπου.

Η Έλληνική Κυβέρνησις—γράφει ό ιστορικός κ. Τρ. Εδγαγγελίδης—άπήνησαν ότι αι αξιώσεως αυται του Φίνλαιού ήσαν όλος παράλογοι, ότι οδόόλος ήδύνατο να πληρώση 45.000 δρχ. ως άντίτιμον οικόπεδον έν 2.600 πήχων έντος του σχεδίου τής πόλεως κειμένου, ένθα ελαχίστην τα οικόπεδα είχαν αξία και ότι τέλος έστρεψε να παράσχη τήν αυτήν άποζημίωση, ήτας εδόθη και εις τόν πρόξενον τής Ρωσσίας Γ. Παπαρηγηπούλου και εις τόν Αμερικανόν Ιερέα Χίλλ, ότινες όμοίως είχαν γήπεδα επί τής αυτής θέσεως, συμπεριληφθέντα έν τó Άνακτορικό Κήπου.

«Έπειδή δε ό Φίνλαιού ήνείτο ν' άποδεχθή τήν δικαίαν ταύτην άποζημίωση, ή Έλληνική Κυβέρνησις έπρόστεινε τόν διορισμόν έκάτωρθεν διατηρών, ίνα κατά τούς νόμους, άποφασίσαιον όντοι περι τής αξίας των γηπέδων, αλλά και τήν πρότασιν ταύτην αθθαδώς άπέργισεν ό Άγγλος, λέγων ότι ό διορισμός των διατηρών

δεν παρέχει ικανήν έγγυήσην, ως προερχόμενος ες Έλληνικής αρχής, του Προέδρου των Πρωτοδικών !»

Μετά τον θάνατον του Κωλέττη η έχθρότης της Άγγλικής διπλωματίας εμετρίσθη λίγο, έμειναν όμως πάντοτε εκκορηχό το ζήτημα του Πατρίσμου και η Άλλες προφάσεις της Άγγλιας. Στά 1849 όμως ξανάθαν πάσι στην εφάραινα. Ο νέος πρεσβευτής της Άγγλιας Θωμάς Ουάις, με μια σφοδρά διακονίωσίν του, στις 2 Ιουλίου 1849, άπαιτούσε τελεχί άπάντησι της Έλληνικής Κυβερνήσεως. Η διακονίωσις έλεγε:

«Ο ύπογεγραμμένος πρεσβευτής της Α. Μ. της βασιλείσεως της Άγγλιας παρά τη Α. Μ. τω Βασιλεί των Έλλήνων, μεταχειρισθείς πάντα δυνατόν τρόπον, όπως λάβη παρά της Έλληνικής Κυβερνήσεως την ικανοποίησιν των άδικιών και ύβρεων προς Άγγλους και Ιουίους υπηκόους εν Έλλάδι, αναγκάζεται να καταρύη εις τώ τελευταίον μέσον σηςώς άπαιτών, εν όνοματι της Κυβερνήσεώς του, όπως ένθην μεν δόθῃ ικανοποίησις διά τας άδικίας και ύβρεις εις 24 ώρας, ένθην δέ εν τώ αυτό χρόνω αι εκκρεμείς άπαιτήσεις, ως η Άγγλική Κυβέρνησις άπεθύνηε τη Έλληνική όσαι αποβλέπωσιν εις τώ ζήτημα των ζημιών και ύβρεων των γενομένων εις Άγγλους και Ιουίους υπηκόους εν Έλλάδι, πληρωθώσι μετά των τόκων αυτών έκαστη 12 ορο, μέχρι της αύριον. Αν πάντα ταύτα δεν εκπληρωθώσι ολοσχερώς εις 24 ώρας, ο Κυβερνήτης των Άγγλικών ναυτικών δυνάμεων κατά την Μεσόγειον θα προβή εις την άμεσον έντέλειαν των διαταγών της Κυβερνήσεώς του.***

Στις 26 Δεκεμβρίου 1849 κατατέθηκεν πρόταμη μπροστά στον Πικριά Ισχυρός Άγγλικός Στόλος υπό τον ναύαρχο Πάρκερ, ο όποιος απέκλεισε τώ Έλληνικά παράλια, μέχρις ότου δόθῃ πλήρης ικανοποίησις στην Άγγλία για όλα τώ αίτήματα και γιά τώ Πατρίσμον.

Ο αποκλεισμός εκράτησε ώς στον Ιούνιο τώ 1850. Τέλος, με τη μεσολάβησι τής Γαλλίας κατορθώθη να κλονισθόν τώ εκκορηχό ζήτηματα. Οι διατιητά άνεργώσιον ότι ο Πατρισμός εξημιούθη πραγματικώς 3.750 δραματά, τίς όποιος και έλαβε. Το περιεγώτερο δέ εινε ότι τώ έγγυημα τώ όποιώ έλεγε ότι τώ κατέστοκαμη τώ είχε καταβείη ο ίδιος στό ύπουργείο των Έξωτερικών της Ίσπανίας, δέκα έτη πριν γίνη η έκάθεσις τώ Αθηναϊκού λαού εναντίον του! Η τελευταία αυτή ανακάλυψις εξήγειρε την άγανάκτην όλων τώ ζωσίω εναντίον του, και ο Πατρισμός αναγκάστηκε να φύγη γιά τώ Λονδίον. Μιά κόρη του όνομας έμεινε στην Έλλάδα, γιατί άγαπούσε έναν άξιωματούχο τώ Οικονομικό. Ο άξιωματούχος την έδάρισε χριστιανή και την έστεγαμένω. Η Πατριοφυλάξη όμως αυτή τώ έστειλασε άργύριον μ' ένα σταυλάτι τώ Βασιλέως Γεωργίου, εξαπέλευσε τώ άνδρα της και πήρε τώ σταυλάτι. Πέθανε στα 1880. Ο Πατρισμός γάμπερ και άγνωστον εινε άν πέθανε στο Λονδίον η άλλο.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο 9ΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΠΘΑΥΤΕΣ

Ο Κάρολος ο 9ος, θέλησε ζώσιτε να δῃ μονάζου του μέχρι ποίου σημείου ήρτανε η ευτηρησίωσις των ληποδότην τώ βασιλείω του. Έκάλεσε λοιπόν τόν λογάρι των σοματοφυλάκων τον Λά Σάιμπο γιά τόν διάταξιν σέ κάποιον συμπόσιον, πού έρόζουε να γίνη σ' Ανώκεστο, να φέρη δέκα ως δωδέκα από τούς έπιτηδευτέστερους ληποδότες τώ Παρισίου, δινόντάς τους τίν άδεια να σαρκιστούν άναμεσα στους καλεσμένους. Οί καριέζωι καλεσμένοι τον είχαν καταπονώσι να αφαιρέσουν από τούς συνδιατιημόνας του, πάνω από τρεΐς χιλιάδες σκωδια σέ μετρητά, πολλά διαμάντια, μαργαριάρια και άλλα πολιτήμα περσόδια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο βασιλέως έχάρισε στους ληποδότες τίς τρεΐς χιλιάδες σκωδια πού είχαν κλέψει και τούς άφησε ελευθέρους. Τούς άπέλιψε όμως πού άν εξακολουθούσαν να κλέβουν τόν κόσμο θα τούς συνειλάμβανε και θα τούς κρεμόσσε ...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στώ στρατόνα, κατά την έπιθεσίωσι.
 Ο λ ο χ α γ ο ς.—Βρε σὺ δὲν μὲς πόσον καιρὸ τὰ φορεΐα αυτά τὰ παπούτσιά σου τὰλλωσες κιόλας ἀπὸ τώρα;
 Ο φ α ν τ ἄ ρ ο ς.—Τρεΐς μῆνες, κυρ-λοχαγέ.
 Ο λ ο χ α γ ο ς.—Βρε γάμπαρε, αὐτὸ τὸ περὶ τῆς ἀγέλαδα τὸ φοροῦσε ὅσπου ψόφησε κ' ἐσὺ τὸ σανάτφεψες μέσα σὲ τρεΐς μῆνες; ...

ΑΓΓΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ

TOY NORMAN GALE

Τί όμορφο, γλυκό ζουζούρι και καλό !
 Τι γλυκά ! Τι άπόλαρη μεγάλη
 σέ στήθος άσορο, κάτισσορο και άκαλό
 να γέγων, κορμασίμενος, τώ κεφάλι !
 Ν' άφίνω κάθε βράδυ τώ έμπορικά,
 τώ φώτα, τίς φωνές, τήν φασαρία,
 τής άγοράς τόν κόσμο,
 εινε γιά μένα πολύ μεγάλη ευτυχία.
 Να βρέσω τώ παιδιά μου άκόμη ν' άγρυπνούν,
 γιά μένα να σπηλώνουν τώ ματάκια τους,
 μισογυμένα κ' έτοιμα να κοιμηθόν.
 σαν άγγελάκια, μέσ' στα χροειστάκια τους.
 Ν' άκούω μία φωνή, γλυκεία σαν μουσική,
 γλυκά-γλυκά νά με χαλιποκερΐζη,
 να βλέπω μιά ματιά γλυκεία, μαγευτική
 μ' άγάτης νέο φως να πλημμυρΐζη.

Νά χαμαρώνω τώ μορφο πού τώ βασιτά
 ξεστό, σαν τώ πουλάκι της η βλώσσα
 να τώ άκούω να μού λέγη τώ μ α μ π α α σιστά
 και όλα τ' άλλα στην δική του γλώσσα.

Την γλώσσα πούνα άτ' όλες πύο γλυκεία,
 άν και σέ λίγα λόγια περιορισμένη,
 πού η καρδιά χαρομένη της άπαντά,
 πού η καρδιά μονάχα την καταλαβαίνει.

Πολύ γλυκεία δουλειά—ξεκούραση πού γλυκεία
 να βάλεις τώ παιδιά να κοιμηθώινε
 να μάθεις της ημέρας, τώ σπαστιώ τώ χρονικά,
 γιατί εκλαψε ο κρεμύτης να σου ποΐνε.

Τί λουλουδάκι βγήκε τρυφερό,
 τί άλλο φύτεφαν στο περιόδι
 πώς σούφωσσε τώ μορφο τώ μορφο
 τήν όρα πού τ' άγγίλιανε σανάκι.

Γλυκεία ξεκούραση, σαν χάδι άπαλό,
 όμα της όταν κάθωμαι τώ βράδυ,
 να κοιθώ στον λαϊμό μου άπαλό φιλί
 και στό μαλιλά μου τώ χερσάκ του σαν χάδι.

Κι' όταν άργά στο στίτι μου γυρίζω, τί χαρά,
 σαν τήν εφρίσκω να κοιμάται ! Ο λογισμός μου
 τρεΐσε σ' άγάμματα άγίον ιερά
 και λέει: σὸ άγγελος αὐτὸς εἶνε δικὸς μου !

Ρόδα και χρώνα και χρυσός—κοιμάτ' εκεί,
 στή θέσι μου τήν οία γυρισμένη,
 με την γλυκεία έλπίδα να με δῃ
 όταν ξυπνήσω, μισοκοιμημένη.

Θεέ μου ! τί όμορφο ζουζούρι, τί καλό !
 Τι γλυκά ! Τι άπόλαρη μεγάλη
 σέ στήθος άσορο, κάτισσορο και άκαλό
 να γέγων, κορμασίμενος, τώ κεφάλι.

(Από τώ Άγγλιζό) Μετάφρ. Α. ΣΤΑΗ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΠΑΠΑΔΙΑ ΠΟΥ ΠΕΤΡΩΣΕ !...

Στήν περιφέρεια τώ Μοναστηριού της Χαλέπας τώ Μυλοποτάμου της Κρήτης, στη θεία Ζευθο, ήπιζαν επί Τουρκοκρατίας τ' άμπελινα ενός παπα, ο όποιος είχε στην ύπηρεσία του εργάτες γιά να σκάβουν.

Η παπαδιά κάθε μεσημέρι πήγαινε τώ φαί στους εργάτες. Μιά μέρα όμως η παπαδιά γύμνωσε και άφρησε να πάη τώ φαί. Οι εργάτες πεινούσαν και άρχισαν τώ μορμουριζώ. Ο παπάς στενωχωριόταν και όλο κούταξε κατά τόν δρόμο τώ ζωριού.

Σέ κάποια ώρα γάμπερ η παπαδιά από άπάνται, βαστώντας στις πλάτες τώ σακκούλι της γεμάτο από πητές και κρομμύδια και μπροστά ένυ λεκανιδί κοινά σκεπασμένο και τώ ξύλινα κουτάλια. Μά είχε άόχισι να βροδιάξη πελά και ο παπάς, σαν τήν ειδη να φτάνη τέτοια ώρα, τόσο θήμωσε, ώστε τίς ελεμ πώ τρωμορΐ κατάρω: —Λιδάρι, χάλετα (κοτόφην) να γεννής έσσο πού στένεις ! Και άμείσως η κατάρω—κακή ήταν η ώρα—έβιασε και η παπαδιά απολιθώθηκε στη θέσι όπου βρισκόταν.

Και σήμερα άκόμα, όποιος περνάει από εκεί κοντά, βλέπει άπάνω στο βουνάλακι να στέκη μία πέτρα πού μοιάζει σαν άνθρωπος, σαν γυναίκα. Άμα πλησίω κανέναν περισσότερο, ξεχωριστά πώ τώ σακκούλι και μπρός τώ λεκανιδί με τώ ξύλινα κουτάλια.

Και ο κόσμος πού περνά και τήν θαρρέ λέει:
 —Νά η Γρηά—Πέτρα, η καταραμένη παπαδιά !...